

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 23Csp/95/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6417208273
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Mazúchová
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2019:6417208273.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní pred sudkyňou JUDr. Adrianou Mazúchovou, v právnej veci žalobcu M. K., T.. XX.XX.XXXX, bytom Ž. XX, XXX XX Ž., štátny občan SR, zastúpeného právnym zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému právnym zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie 1.048,50 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd konanie o zaplatenie sumy 82,- Eur s príslušenstvom z a s t a v u j e.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 966,50 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 966,50 Eur od 01.07.2017 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti súd žalobu o zaplatenie úrokov z omeškania z a m i e t a.

IV. Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 84,36 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 26.06.2017 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.048,50 Eur spolu s 8,00 %-ným ročným úrokom z omeškania zo žalovanej sumy od 01.07.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalovanú sumu žiadal žalobca priznať z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Podanú žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o revolvingovom úvere č.8200036153 zo dňa 24.01.2011 (ďalej len „úverová zmluva“) mal byť zo strany žalovaného žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1.500,-Eur. Žalovaný však hneď na začiatku zmluvného vzťahu vrazil z istiny poplatok za poskytnutie úveru vo výške 215,75 Eur, na základe čoho tak skutočná výška úveru predstavuje len sumu 1.284,25 Eur, pričom časť z tejto sumy vo výške 547,96 Eur bola poukázaná na vyplatenie iného záväzku žalobcu voči žalovanému a zvyšná časť vo výške 736,29 Eur bola žalobcovi poskytnutá v hotovosti. Žalobca sa na základe úverovej zmluvy zaviazal žalovanému vrátiť istinu úveru spolu s odplatom za poskytnutý úver súhrne vo výške 3.375,54 Eur v 42-och mesačných splátkach po 80,37 Eur. Z dôvodov uvedených v žalobe mal žalobca zo to, že uzavretá úverová zmluva nespĺňa viaceré náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, najmä údaj o termíne konečnej splatnosti ako to vyžaduje § 9 ods. 2 písm. f) zákona, ďalej údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov ako to vyžaduje § 9 ods. 2 písm. k) zákona, ako aj údaj o výške úrokov a iných poplatkov ako to vyžaduje § 9 ods. 2 písm. i) zákona. Zároveň žalobca uviedol, že úverová zmluva obsahuje viacero ustanovení, ktoré možno kvalifikovať ako neprijateľné zmluvné podmienky a viacero ustanovení, ktoré sú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Žalobca za najrozpornejšie ustanovenia, ktoré sú v zrejmom a hrubom rozpore s dobrými mravmi označil

ustanovenia o odplate, ktorá dosahuje úroveň 70,01 %, čo niekoľko násobne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Žalobca poukázal na rozhodnutia súdov v obdobných veciach, kedy dohodnutú ročnú odplatu súdy považovali za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. Žalobca ďalej poukázal na nesprávne uvedenú hodnotu RPMN, ktorá je v zmluve uvedená vo výške 65,69 %, avšak podľa žalobcu dosahuje až 92,98 %. Keďže žalobcovi boli poskytnuté prostriedky vo výške 1.284,25 Eur a žalobca žalovanému uhradil celkovo sumu 3.686,60 Eur, z čoho sumu 2.638,10 Eur poukázal žalobca dobrovoľne na účet žalovaného ku dňu 26.06.2016 a suma 1.048,50 Eur bola poukázaná na účet žalovaného v rámci exekučného konania, uhradil tak žalovanému o 2.402,35 Eur viac než mal žalovaný nárok, čím došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Žalobca si žalobou uplatnil len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.048,50 Eur, ktorá predstavuje bezdôvodné obohatenie získané v rámci exekučného konania, nakoľko o vydaní zvyšnej časti, t.j. dobrovoľných platieb zo strany žalobcu poukázaných na účet žalovaného sa rozhodovalo v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 19C/68/2015. Nakoľko žalovaný napriek výzve žalobcu dlžnú sumu nevrátil, uplatnil žalobca aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8% odo dňa 01.07.2017 až do zaplatenia.

2. Uznesením zo dňa 12.07.2017 súd v súlade s § 167 ods. 2 zákona č.160/2015 Z.z. z 21.mája 2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) vyzval žalovaného, aby sa vyjadril k doručenej žalobe a poučil ho o jeho procesných právach a povinnostiach. Spolu s uznesením súd doručil žalovanému žalobu s prílohami, ktorú žalovaný prevzal dňa 28.07.2017.

3. Žalovaný sa k doručenej žalobe vyjadril podaním doručeným súdu dňa 09.08.2017, v ktorom vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti súdu s poukazom na skutočnosť, že predmetom konania nie je nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, ale nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, preto žiadal, aby bola vec postúpená na Okresný súd Bratislava I. Žalovaný zároveň poprel dôvodnosť uplatneného nároku, pričom poukázal na to, že suma, ktorej vydania sa žalobca domáha, bola od neho vymožená v riadne vedenom exekučnom konaní, vedenom na základe právoplatného rozhodnutia, ktoré predstavuje prekážku pre toto konanie. Žalovaný poukázal na to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy už bol uplatnený v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 19C/68/2015, preto je potrebné sa zaoberať tým, či nejde o duplicitnú požiadavku žalobcu, a či vo veci nejestvuje prekážka už začatej veci, ktorá je neodstrániteľnou podmienkou konania, a v dôsledku ktorej by toto konanie malo byť zastavené. K namietanému nedostatku zákonných náležitostí uzavretej úverovej zmluvy podľa zákona č.129/2010 Z.z. žalovaný podrobne a rozsiahlo uviedol, že uzavretá zmluva obsahuje všetky zákonné náležitosti, vrátane správne uvedenej hodnoty RPMN, ako aj výšky odplaty stanovenej v súlade s právnymi predpismi. Na základe uvedených dôvodov žiadal žalovaný žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

4. Súd dňa 28.08.2017 doručil žalobcovi vyjadrenie žalovaného a v súlade s § 167 ods. 3 CSP mu umožnil, aby sa k doručenému vyjadreniu písomne vyjadril.

5. Žalobca vo vyjadrení (replike) k žalobnej odpovedi žalovaného zotrval na dôvodnosti žaloby. Námietku žalovaného voči miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu označil s poukazom na konštantnú judikatúru za nedôvodnú. Rovnako za nedôvodnú označil námietku žalovaného založenú na existencii rozhodcovského rozsudku s tým, že predmetný rozhodcovský rozsudok označil žalobca za ničotný paakt, vydaný na základe absolútne neplatnej rozhodcovskej zmluvy. K námietke žalovaného o existencii prekážky konania v podobe res iudicata žalobca uviedol, že kým v konaní na tunajšom súde vedenom pod sp.zn. 19C/68/2015 bol uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré tvorili dobrovoľné splátky do 15.08.2014, v tomto konaní je uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu plnení, ktoré bolo žalovanému poukázané v exekučnom konaní na podklade rozhodcovského rozsudku, teda v rozsahu plnení po 15.08.2014. Žalobca zotrval na tvrdeniach o absencii podstatných náležitostí v úverovej zmluve, ako aj na nesprávne uvedenej hodnote RPMN, keďže žalobcovi neboli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 1.500,-Eur, ale len vo výške 1.284,25 Eur, t.j. o 215,75 Eur menej.

6. Súd dňa 16.10.2017 doručil žalovanému vyjadrenie žalobcu (repliku) a v súlade s § 167 ods. 4 CSP mu umožnil, aby sa k doručenému vyjadreniu písomne vyjadril.

7. Žalovaný vo vyjadrení doručenom súdu dňa 03.11.2017 zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach a žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

8. Podľa § 290 CSP, spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

9. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku miestnej nepríslušnosti súd sa najskôr zaoberal touto námietkou a dospel k záveru, že námietka žalovaného voči miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu nie je dôvodná, preto súd podľa § 42 CSP na túto námietku neprihliadol a spor prejednal a rozhodol.

10. Podľa § 36 ods. 2 CSP príslušnosť sa určuje podľa okolností v čase začatia konania; takto určená príslušnosť trvá až do skončenia konania. Súd zistil, že žalovaný uplatnil námietku včas, avšak vzhľadom na to, že v prejednávanej veci ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, súd posúdil námietku žalovaného ako nedôvodnú. Žalobca má trvalý pobyt v obvode tunajšieho súdu, preto podľa § 19 písm. d) CSP je na konanie príslušný tunajší súd a nebol dôvod postúpiť vec inému súdu podľa § 43 CSP. Súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že v prípade žaloby o zaplatenie titulom bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo v dôsledku neplatnosti, príp. v súvislosti s uzavretou spotrebiteľskou zmluvou, sa nejedná o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Takýto názor žalovaného nie je správny. Pokiaľ by totiž medzi stranami sporu nebola uzavretá spotrebiteľská zmluva, pričom bez právneho významu je skutočnosť, či táto bola uzavretá neplatne alebo platne, k bezdôvodnému obohateniu v dôsledku plnenia z neplatnej zmluvy, prípadne plnenia z platnej zmluvy, ktorá je však bezúročná a bez poplatkov, by nikdy nedošlo. Ak teda strany sporu majú postavenie spotrebiteľa a dodávateľa, potom každý spor medzi nimi má charakter spotrebiteľského sporu, a je bez právneho významu, či došlo k platnému uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy a v konaní uplatňovaný nárok vyplýva priamo z platne uzavretej spotrebiteľskej zmluvy alebo k platnému uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy nedošlo, avšak vzhľadom na poskytnuté plnenie sa jedná o nárok odvodený od neplatne uzavretej spotrebiteľskej zmluvy, prípadne sa jedná o určovací spor medzi stranami, z ktorých má jedna postavenie spotrebiteľa. Súd pri posudzovaní dôvodnosti vznesenej námietky vychádzal aj z ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (napr. rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 16Co/1404/2014 zo dňa 25.06.2015, sp.zn. 16Co/689/2014 zo dňa 19.03.2015 alebo uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 16 McC/8/2014 zo dňa 27.02.2014) ako aj dovolacieho súdu (uznesenie NS SR, sp.zn. 5Cdo/146/2011 zo dňa 15.12.2011), v zmysle ktorej sa za spotrebiteľský spor považuje akýkoľvek spor, ktorý má základ v spotrebiteľskej zmluve. Navyše podľa záverov vyslovených v uznesení Ústavného súdu SR z 10. mája 2012, sp.zn. IV. ÚS 238/2012, ktoré je možné analogicky aplikovať aj v danom prípade, aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej spotrebiteľskej zmluvy je takým uplatneným národom, ktorý predstavuje spor zo spotrebiteľskej zmluvy na účel určenia miestnej príslušnosti podľa § 87 písm. f) OSP, a to aj vtedy, ak navrhovatelia ako dediči nastúpili do práv a povinností zosnulej (spotrebiteľky). Z vykonaného dokazovania má súd preukázané, že žalobou uplatnený nárok má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 24.01.2011, preto je na konanie príslušný tunajší súd.

11. Na prejednanie žaloby súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 27.04.2018 a následne na deň 11.01.2019, na ktoré sa dostavil právny zástupca žalobcu. Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' ospravedlnil podaním zo dňa 13.12.2018 a súhlasil, aby sa súdne konanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti, pričom odkázal na obsah svojich doterajších vyjadrení a žiadal žalobu zamietnuť. Nakoľko neboli splnené podmienky na odročenie pojednávania podľa ustanovenia § 183 CSP, súd postupoval podľa § 180 CSP a vec na nariadenom pojednávaní prejednal a rozhodol za prítomnosti právneho zástupcu žalobcu.

12. Podľa § 215 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

13. Podľa § 217 ods. 1 CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania tým nie sú dotknuté.

14. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením obsahu žaloby, pripojenými listinnými dôkazmi, písomnými vyjadreniami strán, výsluchom právneho zástupcu žalobcu, pripojenými súdnymi spismi tunajšieho súdu sp.zn. 19C/68/2015 a 9Er/128/2015 a zistil tento skutkový a právny stav.

15. Z predložených a vykonaných dôkazov súd zistil, že žalobca podpísal dňa 19.01.2011 formulárové tlačivo „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“ číslo 8200036153, ktoré vyplnil finančný agent žalovaného v rozsahu bodov 1 až bode 5 a 8, pričom v bode 5 označenom

ako "Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR" je uvedená poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) sumou 1.500,-Eur, splatnosť úveru (počet splátok/ splatnosť - deň v mesiaci): 42/18, mesačná splátka (vrátane úrokov): 80,37, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru): 3.375,54, predpokladaná RPMN za úver: 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru: 70,01 %, priemerná RPMN za úver: 44,57 %, poskytnutá čiastka revolvingu: 790,84, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu: 1.928,88, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu: 63,32 %, ročná úroková sadzba revolvingu: 76,21 %. Žalovaný vyplnil a podpísal dňa 24.01.2011 na tej istej listine údaje v bode 6 označenom ako "Údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR". V bode 6 predmetnej Žiadosti/Zmluvy - Údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR, je uvedená poskytnutá čiastka úveru sumou 1.500,-Eur, splatnosť úveru (počet splátok/ splatnosť - deň v mesiaci): 42/18, mesačná splátka (vrátane úrokov): 80,37, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru): 3.375,54, RPMN za úver: 65,69 %, ročná úroková sadzba úveru: 70,01 %, priemerná RPMN za úver: 44,57 %, poskytnutá čiastka revolvingu: 790,84, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu: 1.928,88, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu: 60,49 %, ročná úroková sadzba revolvingu: 76,21 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania: 9 %. Údaje v bodoch 5 a 6 sa nezhodujú, a to konkrétne v údají týkajúcom sa RPMN za úver (v bode 5 je uvedené 70,01 % a bode 6 65,69 %) a v predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (v bode 5 je uvedené 63,32 % a bode 6 60,49 %).

16. Podľa bodu 13 Žiadosti/Zmluvy súčasťou zmluvy sú zmluvné dojednania (na zadnej strane tejto žiadosti/zmluvy). V zmysle bodu 2.1 Zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, sa zmluva o revolvingovom úvere uzatvára na predtlačenom formulári veriteľa. Vyplnená žiadosť je návrhom na uzavretie zmluvy. V zmysle bodu 2.2 je veriteľ povinný odoslať dlžníkovi oznámenie veriteľa o schválení úveru a jeden rovnopis zmluvy o revolvingovom úvere.

17. Podľa bodu 10.1. zmluvných dojednaní, poplatok za poskytnutie úveru sa uhrádza jeho započítaním so sumou úveru a rozdiel bude vyplatený na účet dlžníka.

18. Dňa 24.01.2011 vypracoval žalobca ako veriteľ "Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8200036153" pre žalovaného ako dlžníka, kde uviedol údaje o schválenom úvere. Uvedené údaje o schválenom úvere sú totožné ako v Žiadosti/Zmluve, pričom výška RPMN je v oznámení uvedená hodnotou „65,69“ a v oznámení sú doplnené údaje o splatnosti prvej a poslednej splátky.

19. Z karty klienta zo dňa 25.06.2014 na č.l. 11 spisu súd zistil, že žalobca uhradil žalovanému ku dňu 18.01.2014 celkovú sumu 2.556,10 Eur.

20. Z oznámenia žalovaného zo dňa 26.06.2015 na č.l. 12 spisu súd zistil, že žalovaný podal dňa 25.02.2015 návrh na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku, pričom k 26.06.2015 žalobca uhradil žalovanému sumu 2.638,10 Eur.

21. Z konečného vyúčtovania exekučného konania zo dňa 11.05.2016 na č.l. 12b spisu súd zistil, že súdny exekútor vymohol pre žalovaného od žalobcu v rámci exekučného konania vedeného pod sp.zn. EX 336/15 (sp.zn. 9Er/128/2015) celkovú čiastku 1.736,17 Eur, pričom vymáhaná pohľadávka s úrokom z omeškania predstavovala sumu 1.048,50 Eur a zostávajúca suma predstavovala trovy konania a odmenu súdneho exekútora s náhradou za hotové výdavky a DPH.

22. Z predloženej výzvy na vrátenie plnenia prijatého bez právneho dôvodu zo dňa 26.06.2017 na č.l. 7spisu súd zistil, že právny zástupca žalobcu vyzval žalovaného na vrátenie plnenia vo výške 1.048,50 Eur v termíne do 30.06.2017.

23. Z pripojeného súdneho spisu tunajšieho súdu 9Er/128/2015 súd zistil, že na základe návrhu žalovaného na vykonanie exekúcie bolo na podklade rozhodcovského rozsudku č.k. RK-PC-912/14-LP zo dňa 15.08.2014 vedené pod číslom EX 336/15 na Exekútorskom úrade Rimavská Sobota, súdnym exekútorom JUDr. Ing. Jánom Gasperom voči žalobcovi exekučné konanie, ktoré bolo ukončené vymožením pohľadávky, príslušenstva a trov exekúcie dňa 06.05.2016, s konečným vyúčtovaním exekučného konania zo dňa 11.05.2016 uvedeným v bode 22 tohto rozsudku. Z rozhodcovského

rozsudku súd zistil, že predmetným rozhodcovským rozsudkom boli žalovanému priznané nároky z úverovej zmluvy.

24. Z pripojeného súdneho spisu tunajšieho súdu sp.zn. 19C/68/2015 súd zistil, že žalobca žalobou zo dňa 16.02.2015 uplatnil voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.528,70 Eur s príslušenstvom, a to na skutkovom základe vyplývajúcom z uzavretej úverovej zmluvy zo dňa 24.01.2011. Z právoplatného rozsudku tunajšieho súdu č.k. 19C/68/2015-157 zo dňa 28.02.2017, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14Co/255/2017-195 zo dňa 11.09.2018 súd zistil, že súd určil zmluvnú podmienku v bode 8.1 Zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru č.8200036153 zo dňa 24.01.2011, podľa ktorej bolo započítanie odplaty vo výške 215,75 Eur za službu spočívajúcu v povolení odkladu splátok za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Druhým výrokom tohto rozsudku bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 1.353,85 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 25.02.2015 do zaplatenia, a to na skutkovom základe, keď súd dospel k záveru, že úverová zmluva č.8200036153 zo dňa 24.01.2011 neobsahuje zákonné náležitosti v zmysle zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a preto úver na jej základe poskytnutý je bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na to, že žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver vo výške 1.284,25 Eur, pričom žalobca žalovanému uhradil celkovú sumu 2.638,10 Eur, súd zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.353,85 Eur (2638,10-1284,25).

25. Z pripojeného súdneho spisu tunajšieho súdu sp.zn. 19C/68/2015 súd ďalej zistil, že strany sporu uzavreli spolu dňa 24.01.2011 (podpis žalobcu je zo dňa 19.01.2011) rozhodcovskú zmluvu č.8200036153, predmetom ktorej bolo dojednanie strán o tom, že všetky spory, ktoré vzniknú z uzavretej úverovej zmluvy budú riešené pred niektorým z v zmluve uvedeným rozhodcovským súdom, pričom výber rozhodcovského súdu spočíva na strane podávajúcej žalobný návrh.

26. Pri právnom posúdení veci súd aplikoval nasledovné zákonné ustanovenia právnych predpisov:

Podľa § 52 ods. 1 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 54 ods. 2 OZ, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 451 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 OZ, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 zákona č. 129/2010 Z.z. , na účely tohto zákona sa rozumie:

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania,

- b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,
- d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,
- g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,
- h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom,
- i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19,
- j) úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru úroková sadzba vyjadrená ako fixné alebo variabilné percento, ktoré sa na ročnom základe uplatňuje z výšky čerpaného spotrebiteľského úveru,
- k) fixnou úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru jedna úroková sadzba spotrebiteľského úveru dohodnutá medzi veriteľom a spotrebiteľom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na celú dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo viac úrokových sadzieb spotrebiteľského úveru dohodnutých medzi veriteľom a spotrebiteľom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na čiastkové obdobia s výhradným použitím fixného konkrétneho percenta; ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie sú stanovené všetky úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, úroková sadzba spotrebiteľského úveru sa považuje za fixnú iba na tie čiastkové obdobia, na ktoré sú úrokové sadzby spotrebiteľského úveru určené výhradne použitím fixného konkrétneho percenta dohodnutého pri uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- l) celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r), y) a § 10 ods. 1.

27. Podľa § 161 ods. 1,2 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

28. Podľa § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

29. V rámci skúmania procesných podmienok konania, súd po oboznámení sa s predmetom konania, a po vykonaní predložených dôkazov a po oboznámení sa s pripojenými spismi tunajšieho súdu sp.zn. 19C/68/2015 a sp.zn. 9Er/128/2015 dospel k záveru, že o časti nároku uplatnenom v tomto konaní vo výške 82,-Eur s príslušenstvom už bolo právoplatne rozhodnuté v konaní vedenom pod sp.zn. 19C/68/2015. Súd preto konanie s poukazom na § 161 CSP v spojení s § 230 CSP v časti o zaplatenie 82,-Eur s príslušenstvom zastavil. Z predložených dôkazov, najmä pripojeného súdneho spisu sp.zn. 19C/68/2015 má súd preukázané, že medzi stranami sporu prebiehalo konania o vydanie bezdôvodného obohatenia, predmetom ktorého bol nárok na zaplatenie sumy 1.528,70 Eur s príslušenstvom. Hoci žalobca v konaní tvrdil, že predmetom konania 19C/68/2015 bol len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo prostredníctvom dobrovoľných platieb zo strany žalobcu a v tomto konaní uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo prostredníctvom exekučného konania vedeného pod číslom EX 336/15, pravdivosť tohto tvrdenia nebola vykonaným dokazovaním preukázaná. Zo žalobcom predloženého výpisu z karty klienta zo dňa 25.06.2014 vyplýva, že žalobca žalovanému dobrovoľne uhradil len sumu 2.556,10 Eur, čo mal súd preukázané aj z rozhodcovského rozsudku. Z potvrdenia žalovaného zo dňa 26.06.2015 vyplýva, že k 26.06.2015 žalobca žalovanému uhradil sumu 2.638,10 Eur. Z tohto potvrdenia však zároveň vyplýva, že v čase potvrdenia už prebiehalo exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozsudku, a to od 25.02.2015. Tvrdenie žalobcu, že uhradená suma 2.638,10 Eur, z ktorej vychádzal súd v konaní 19C/68/2015 predstavovala len dobrovoľné úhrady žalobcu, preukázané nebolo, keďže z výpisu z karty klienta vyplývajú dobrovoľné úhrady len vo výške 2.556,10 Eur. Z uvedeného súd dospel k záveru, že rozdiel vo výške 82,-Eur predstavovala suma, ktorá bola žalovanému uhradená z exekučného konania. Preukázané tak nebolo ani tvrdenie žalobcu, že súd v konaní sp.zn. 19C/68/2015 nerozhodoval o žiadnej časti nároku uplatneného v tomto konaní. Súd preto s poukazom na neunesenie dôkazného bremena dospel k záveru, že v predmetnom konaní sp.zn. 19C/68/2015 už bolo o nároku na zaplatenie sumy 82,-Eur s príslušenstvom právoplatne rozhodnuté, preto konanie o tejto časti z dôvodu prekážky res iudicata prvým výrokom zastavil.

30. V zostávajúcej časti súd podanej žalobe vyhovel. Súd s poukazom na zásadu právnej istoty, vyplývajúcu z čl. 2 CSP, vychádzal z právnych záverov právoplatného rozsudku vo vydaného tunajším súdom v konaní sp.zn. 19C/68/2015, ktorý bol potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu, keď súd nezistil dôvody pre odchýlenie sa od jeho záverov, nakoľko zistené skutkové závery boli potvrdené vykonaným dokazovaním aj v tomto konaní. Súdy tak už pri posudzovaní nároku uplatneného z predmetnej úverovej zmluvy v konaní vedenom pod sp.zn. 19C/68/2015 a rovnako aj súd v tomto konaní dospeli k záveru, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným založený žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/ zmluvou o revolvingovom úvere zo dňa 24.01.2011 (podpis žalobcu je zo dňa 19.01.2011) je vzťahom spotrebiteľským, kde žalobca vystupuje ako spotrebiteľ a žalovaný ako dodávateľ, pričom na základe predmetnej úverovej zmluvy, vzhľadom na absenciu zákonných náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f) a y) (z dôvodu uvedenia rozdielných údajov RPMN) zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bol poskytnutý spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov, vzhľadom na čo mal žalobca povinnosť vrátiť žalovanému len poskytnuté finančné prostriedky. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané,

že žalovaný poskytol žalobcovi finančné prostriedky vo výške 1.284,25 Eur, pričom žalobca žalovanému dobrovoľne uhradil sumu 2.556,10 Eur a na základe exekučného konania vedeného na podklade rozhodcovského rozsudku došlo k vymoženiu žalovanej sumy 1.048,50 Eur. Žalobca tak žalovanému uhradil celkovo sumu 3.604,60 Eur, z ktorej po odpočítaní poskytnutej istiny vo výške 1.284,25 Eur predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného sumu vo výške 2.320,35 Eur. Nakoľko však súd v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 19C/68/2015 o bezdôvodnom obohatení vo výške 1.353,85 Eur s príslušenstvom už právoplatne rozhodol, súd druhým výrokom v zostávajúcej časti vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 966,50 Eur, o ktorom zatiaľ rozhodnuté nebolo.

31. Tvrdenie žalovaného o poskytnutí finančných prostriedkov vo výške 1.500,-Eur v konaní preukázané nebolo. Na tom to mieste súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/14 (Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti FINWAY a. s.), v ktorom o štvrtej z predložených prejudiciálnych otázok rozhodol tak, že „Článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom, a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.“ Citovaný rozsudok sa skutkovo vzťahuje aj na predmetný prípad. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nesprávne uviedol v žiadosti/zmluve, že výška poskytnutého úveru je 1.500,-Eur, ak reálne poskytol žalovanému iba 1.284,25 Eur. Uvedený postup zo strany žalovaného zároveň znevýhodňuje žalobcu, pretože sa úročí suma istiny (1.500,-Eur), avšak reálne mal žalobca k dispozícii sumu zníženú o započítaný poplatok vo výške 215,75 Eur (t.j. len sumu 1.284,25 Eur). Úrok pritom predstavuje odplatu, teda odmenu za to, že veriteľ poskytne svoje peňažné prostriedky dlžníkovi. V tomto prípade si časť poskytnutých prostriedkov vzal priamo veriteľ na úhradu poplatku za poskytnutie služby, čo má zásadný vplyv na celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom a aj na výpočet RPMN. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že údaj o RPMN uvedený v zmluve je nesprávny, pretože reálna výška poskytnutého úveru je jedným zo základných parametrov potrebných pre výpočet RPMN. Ak bola žalobcovi poskytnutá suma 1.284,25 Eur, pričom pri výpočte RPMN žalovaný vychádzal zo sumy 1.500,-Eur, je v predmetnej zmluve RPMN vypočítaná nesprávne v neprospech spotrebiteľa, čo má za následok, že poskytnutý úver bol bezúročný a bez poplatkov v súlade s § 11 ods. 1 písm. d) zákona č.129/2010 Z.z.

32. Súd má zároveň vykonaným dokazovaním preukázané, že vopred pretlačený formulár predložený žalovaným je zavádzajúci a pre spotrebiteľa celkom iste nezrozumiteľný, pretože okrem zákonom vyžadovaných údajov RPMN a priemernej RPMN v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch obsahuje viacero údajov ako „predpokladaná RPMN úveru pri poskytnutí revolvingu“ a okrem „ročnej úrokovej sadzby úveru“ aj „ročnú úrokovú sadzbu revolvingu“. Tieto údaje pôsobia zavádzajúco, mätúco, pričom spotrebiteľ vlastne ani nevie aká je úroková sadzba poskytovaného úveru. Podľa názoru súdu uvedenie viacerých údajov o ročnej úrokovej sadzbe úveru (dvomi údajmi - ročná úroková sadzba úveru a ročná úroková sadzba revolvingu) je neprípustné, a nie je konformné so zmyslom a účelom zákona. Ide o neurčité vyjadrenie podstatnej náležitosti zmluvy, pričom neurčitosť niektorej podstatnej náležitosti v spotrebiteľskom úvere má ten istý účinok, ako keby uvedenú náležitosť zmluva vôbec neobsahovala (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11Co/229/2015). Ani uvedenie predpokladanej výšky RPMN nespĺňa podmienky zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže spotrebiteľ pri uzavretí zmluvy musí byť informovaný o všetkých podstatných informáciách, ktoré môžu ovplyvniť jeho rozhodnutie, či do vzťahu vstúpi alebo nie. Údaj označený ako predpokladaný, spôsobuje stav právnej neistoty spotrebiteľa, kedysi nevie vytvoriť názor, či je vzťah pre neho výhodný alebo nie je výhodný, keďže je slabšou stránkou zmluvného vzťahu. Veriteľ ako dodávateľ podniká v predmete činnosti a má výhodnejšie postavenie oproti spotrebiteľovi, pretože vie, ako sa správajú na trhu ostatní veritelia. Ak zákonodarca explicitne uviedol, že zmluva má obsahovať údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, nie je možné považovať uvedenie jej predpokladanej výšky za splnenie podmienok. Ak by totiž zákonodarca mal v úmysle, aby stačil aj predpoklad o budúcom vývoji, v zákone by to uviedol, o to viac ak ide o vzťah, ktorého stranou je spotrebiteľ, ktorý v právnom poriadku požíva zvýšenú ochranu. Ako už súd uviedol, chýba tiež údaj o konečnej splatnosti revolvingového úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch). Navyše súd má preukázané, že žalobcovi mal byť poskytnutý typický spotrebiteľský úver a zmluva sa nazýva „Zmluva o revolvingovom úvere“, čo môže na spotrebiteľa pôsobiť nejasne, zavádzajúco a mätúco. Podľa názoru súdu je tak v zmluve uvedený nesprávny a zavádzajúci druh spotrebiteľského úveru. Ako už súd uviedol v uzatvorenej úverovej zmluve chýbajú podstatné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z. V zmluve je uvedený len počet splátok úveru (42), z čoho by síce bolo možné vypočítať

konečnú splatnosť úveru, ale zákon vyžaduje uviesť konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, ktorá v zmluve uvedená nie je. Pokiaľ ide o RPMN, v zmluve sú uvedené dva druhy RPMN s rozdielnymi hodnotami. Konkrétne ide o predpokladanú RPMN úveru, kde v bode 5 zmluvy je uvedená hodnota 70,01%, v bode 6 65,69 % a predpokladanú RPMN po poskytnutí revolvingu vo výške 63,32 %. Údaje o výške RPMN sú podľa názoru súdu nejasné a nezrozumiteľné pre bežného občana a sú tak v rozpore so zákonnou povinnosťou uviesť RPMN v predmetnej úverovej zmluve vo forme, ktorá musí byť uvedená nepochybným a zrozumiteľným spôsobom. Z uvedených dôvodov súd túto zmluvu považoval za zmluvu, kde RPMN ani uvedené nie je.

33. Obranu žalovaného založenú na tvrdení, že k bezdôvodnému obohateniu nedošlo, nakoľko žalovaná suma bola vymožená na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý v danom prípade predstavuje zároveň aj prekážku res iudicata, súd nepovažoval za dôvodnú. Ani prípadné vymoženie určitých nárokov v exekúcii totiž nič nemení na hmotnoprávných predpokladoch, povahe a obsahu týchto nárokov, takže ani prípadné neoprávnené nároky sa samotným vykonaním exekúcie nestávajú oprávnenými. Ak teda boli v exekučnom konaní v dôsledku existencie formálneho exekučného titulu vymožené určité nároky, neznamená to, že by tieto nároky oprávneného v exekučnom konaní boli aj hmotnoprávne opodstatnené, a že by bolo vylúčené domáhať sa ich vrátenia ako bezdôvodného obohatenia. Súd pri posudzovaní tejto obrany žalovaného vychádzal aj z právnych záverov právoplatného rozsudku vydaného v konaní sp.zn. 19C/68/2015 dňa 28.02.2017, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/255/2017 zo dňa 11.09.2018, keď súd nezistil dôvody pre odchylenie sa od tam vyslovených záverov, nakoľko zistené skutkové závery boli potvrdené vykonaným dokazovaním aj v tomto konaní. Súd dospel k záveru, že predmetný rozhodcovský rozsudok bol vydaný na podklade rozhodcovskej zmluvy, ktorá nebola dojednaná platným spôsobom, preto predmetný rozhodcovský rozsudok predstavuje nulitný právny paakt a nemôže zakladať prekážku veci právoplatne rozhodnutej. Existenciu prekážky právoplatne rozsúdenej veci, tzv. res iudicata, musí súd skúmať v rámci posudzovania splnenia procesných podmienok konania a zistenie jej existencie vedie v každom štádiu konania k jeho zastaveniu. Táto prekážka nastáva vtedy, keď v novom konaní má byť prejednaná tá istá vec. O tú istú vec sa jedná vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok medzi tými istými stranami sporu, o ktorom už raz bolo rozhodnuté. Hoci sa v danom prípade jedná o rovnaký okruh sporových strán ako tomu bolo v prípade rozhodcovského konania, v rozhodcovskom konaní bol uplatnený nárok na plnenie z uzavretej úverovej zmluvy a v tomto konaní bol uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho dôvodu. Je teda zrejmé, že v prípade rozhodcovského konania sa jednalo o iný, rozdielny nárok, nejedná sa preto o tú istú vec a predmetný rozhodcovský rozsudok prekážku res iudicata pre nárok uplatnený v tomto konaní nezakladá. Súd zároveň dospel k záveru, že predmetný rozhodcovský rozsudok bol vydaný na podklade rozhodcovskej zmluvy, ktorá nebola so spotrebiteľom dojednaná platným spôsobom. Rozhodcovský rozsudok tak nielenže z dôvodov uvedených v bodoch 31 až 33 tohto rozsudku vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, ale bol aj vydaný orgánom, ktorý na to nebol oprávnený, preto ho súd považuje za tzv. nulitný právny paakt. Súd považuje uzatvorenú rozhodcovskú zmluvu za neplatnú z dôvodu, že nebola individuálne dohodnutá. Individuálne dojednanie je také, kde spotrebiteľ má reálnu možnosť ho neprijať, odmietnuť, hoci ho pripravil dodávateľ. Dôkazné bremeno v prípade preukázania individuálneho dojednania je na strane žalovaného. Súd sa neuspokojil so skutočnosťou, že rozhodcovská zmluva bola uzatvorená na samostatnej listine. Samotná skutočnosť, že dohoda zmluvných strán o právomoci rozhodcovského súdu netvorila súčasť všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ale bola uzavretá vo forme samostatnej rozhodcovskej zmluvy, ktorú žalobca podpísal v ten istý deň ako zmluvu o úvere ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dohodnutá a svedčí o vôle žalobcu pristúpiť na túto osobitnú zmluvnú podmienku. Povahu formulárovej zmluvy totiž majú nielen všeobecné obchodné podmienky, ale aj predformulované znenia rôznych variant zmlúv, resp. zmluvných ustanovení. Takýmto typom zmluvy je aj uzavretá rozhodcovská zmluva v danej veci, ktoré má povahu formulára obdobného tomu, ktorého prostredníctvom mali zmluvné strany uzavrieť aj samotnú zmluvu o úvere. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť akceptovaná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. V danom prípade z návrhu rozhodcovskej zmluvy nevyplýva, že spotrebiteľ mal reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej rozhodcovskej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Rozhodcovská zmluva navyše nebola napriek jej formulácii skutočne alternatívnou, keď rozhodcovský súd už bol v predloženej zmluve vopred preddefinovaný, pričom výber niektorého zo žalovaným navrhnutého rozhodcovského súdu mala uskutočniť žalujúca strana. Z povahy veci je zrejmé, že žaloby o zaplatenie poskytnutých peňažných prostriedkov podávajú výlučne dodávateľia (poskytovatelia úverov a pôžičiek), čím je spotrebiteľ zbavený

reálnej možnosti, aby bola jeho vec prejednaná na všeobecnom súde. Žalovaný (dodávateľ) podaním žaloby na začatie konania na rozhodcovský súd uskutočnil výber predpokladaný v rozhodcovskej zmluve. Po tomto výbere už žalobca (spotrebiteľ) nemal faktickú možnosť podať návrh na začatie konania pred všeobecným súdom, musel sa podrobiť rozhodcovskému konaniu, čím došlo k porušeniu Ústavou SR garantovaného práva každého na spravodlivý súdny proces pred nezávislým a nestranným súdom. Spornosť vo vyváženosti vzájomného zmluvného vzťahu, pokiaľ ide o rozhodcovskú zmluvu, navyše vyvoláva i skutočnosť, že len žalovaný, ktorý návrh rozhodcovskej zmluvy formulárove pripravil, teda dodávateľ, určil rozhodcovský súd, ktorý je oprávnený v rozhodcovskom konaní spory vyplývajúce z danej zmluvy rozhodnúť. Takouto formuláciou rozhodcovskej zmluvy bolo žalobcovi odňaté právo slobodnej voľby konkrétneho rozhodcovského súdu, ktorý by spor z danej spotrebiteľskej zmluvy podľa voľby spotrebiteľa rozhodol. Takéto zmluvné dojednanie reálne vytvára značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a to v neprospech spotrebiteľa. Pri ochrane spotrebiteľa preto v súvislosti s rozhodcovskou zmluvou je nevyhnutné, aby spotrebiteľ mal možnosť požiadať všeobecný súd o ochranu, okrem, ak si rozhodcovský súd osobitne nevyjednal (výslovne si ho želal). Obdobný právny názor zaujal Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp.zn. 13Co/489/2015 zo dňa 09.08.2016, resp. v rozsudku sp.zn.16Co/920/2015 zo dňa 15.12.2016, resp. sp.zn. 16Co/13/2015 zo dňa 11.06.2015). Zo súdnej praxe v obdobných sporoch má súd preukázané, že neuzatvorením rozhodcovskej zmluvy by žalobcovi úver poskytnutý nebol. Súd má preukázané, že žalobca podpísal rozhodcovskú zmluvu po tom ako mu bola vyplnená predložená obchodným zástupcom spolu so zmluvou o úvere, pričom žalovaný predmetné zmluvy podpísal až následne. Žalovaný tak podmienil poskytnutie peňažných prostriedkov podpísaním predloženej rozhodcovskej zmluvy. Predloženú rozhodcovskú zmluvu súd preto považuje za absolútne neplatnú, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu, pričom v rozhodcovskej zmluve uvedená možnosť odstúpiť od nej je preto bez právneho významu, nakoľko v zmysle ustálenej súdnej praxe od absolútne neplatnej zmluvy nie je možné odstúpiť z dôvodu, že je neplatná od samého počiatku. Súd preto vydaný rozhodcovský rozsudok nepovažuje za materiálne vykonateľný, a preto ani nemôže mať právne účinky právoplatného a vykonateľného rozsudku, ktorých priznania sa žalovaný vo svojej obrane dovoľoval. Súd preto na rozhodcovský rozsudok ako nulitný paakt neprihliadol, nakoľko na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy vydaný rozhodcovský rozsudok je nulitným aktom, na ktorý súd nemôže prihliadať (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 5 obdo/44/2011). Otázkou oprávnenia súdu skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy sa zaoberal Najvyšší súd SR napríklad v uznesení sp.zn. 3Cdo/27/2011 zo dňa 29.01.2015, ktorý vo svojom rozhodnutí pripustil, že posudzovanie platnosti rozhodcovskej zmluvy je možné nielen v exekučnom konaní, ale aj v iných konaniach pri riešení otázky, či vydaný rozhodcovský rozsudok zakladá prekážku res iudicata.

34. Okrem žalovanej sumy žalobca požadoval priznať aj úroky z omeškania vo výške 8,00 % ročne, a to odo dňa 01.07.2017 do zaplatenia. Žalobca požadoval priznať úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni, keď uplynula žalovanému lehota na vrátenie plnenia poskytnutá vo výzve zo dňa 26.06.2017, ktorá bola v tento deň žalovanému aj elektronicky doručená. Lehota na plnenie v zmysle predloženej výzvy žalovanému uplynula dňa 30.06.2017, vzhľadom na čo sa žalovaný dostal do omeškania nasledujúcim dňom 01.07.2017. Toto omeškanie stále trvá, preto má žalobca nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, a to odo dňa 01.07.2017 až do zaplatenia. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávajúci predpis. Týmto vykonávacím predpisom je Nariadenie vlády SR č.87/1995 Z.z., ktorý sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších predpisov. Z vykonaného dokazovania má súd preukázané, že k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré bolo predmetom tohto konania došlo podľa rozpisu exekučných úhrad na č.l. 13 spisu v období od 19.06.2015 do 06.05.2016, t.j. po 31.01.2013. Pokiaľ žalobca uplatnil nárok na úroky z omeškania podľa § 3 ods. 1 v spojení s § 10c vo výške 8 percentuálnych bodov nad základnú úrokovú sadzbu, dôvodiac skutočnosťou, že k vzniku záväzku došlo dňa 24.01.2011 s poukazom na dátum uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, je tento jeho nárok na úroky z omeškania v časti nad zákonnú výšku úrokov z omeškania nedôvodný, nakoľko k vzniku bezdôvodného obohatenia uplatneného v tomto konaní došlo až po 19.06.2015, pričom po 31.01.2013 je podľa § 3 ods. 1 nariadenia výška úrokov z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobou uplatnený nárok na úroky z omeškania totiž nesúvisí so záväzkom z uzavretej úverovej zmluvy, ale so záväzkom na vydanie bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo na strane žalovaného až plnením poskytnutým zo strany žalobcu nad rozsah poskytnutých finančných prostriedkov. Pre

výšku úrokov z omeškania je preto bez právneho významu, že k uzavretiu úverovej zmluvy malo dôjsť pred 31.01.2013 (§10c nariadenia). Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 01.07.2017 bola 0,00 % ročne. Vzhľadom na uvedené súd priznal úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne, a to počnúc dňom nasledujúcim po uplynutí lehoty na plnenie až do zaplatenia, tak ako je to uvedené vo výroku rozsudku (výrok II) a v prevyšujúcej časti súd uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zamietol (výrok III).

35. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Vzhľadom na uvedené zákonné ustanovenie súd uložil žalovanému, aby súdom uloženú povinnosť splnil v lehote 3 dni od právoplatnosti tohto rozsudku.

36. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

37. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

38. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobca bol v konaní úspešný na 92,18 % (996,50/1048,50), žalovaný na 7,82 % (100-92,18), súd preto priznal nárok na náhradu trov konania úspešnejšiemu žalobcovi, a to v rozsahu 84,36 % (92,18-7,82), ktorý zohľadňuje pomer úspechu a neúspechu žalobcu.

39. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Žiar nad Hronom, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Podľa § 363 CSP sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Náležitosťou odvolania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 CSP). Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis s prílohami zostal na súde a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 ods. 3 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolaie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov).